

**ANTON
VAN ZANTBEEK**

Er is geen exodus van rijke Belgen

Voor vermogende burgers zijn het woelige tijden. Zij staan in het oog van de storm. De voorbije vijf jaar werden ze keer op keer gevisieerd om de begrotingsputten te dempen. Zo werd de roerende voorheffing verdubbeld en werd er gemorrelt aan de beursbelasting en de fiscaliteit op fondsen. Jammer genoeg werden er ook allerlei fiscale misbaksels ingevoerd zoals de rijken-, de kaaiman- en de speculatietaks. Dat leidde tot node-loze onrust en droeg bij tot de negatieve fiscale perceptie die leeft bij vermogende mensen.

Tegen die achtergrond bracht De Tijd het nieuws dat de puissant rijke biermagnaat Alexandre Van Damme van AB InBev zich in Zwitserland had gevestigd. Meteen veronderstelde de goegemeente dat hij daarvoor enkel fiscale beweegredenen had. Duidelijk stof voor wat onderzoeksjournalistiek. Daaruit bleek dat er een stijgend aantal Belgen zich in Luxemburg en Zwitserland vestigt. Maar liefst 24.438 wonen er in Luxemburg en 22.225 in Zwitserland.

En dus kopte de krant “Rijke Belgen verlaten massaal het land”. De mythe was geboren en werd gretig overgenomen door collega-journalisten en opiniemakers. Sommigen vonden het manifest deloyaal van die stoute vertrekkers. Anderen stelden dat de overheid het allemaal aan zichzelf te wijten heeft. Er werden ook anonieme advocaten opgevoerd die stelden dat ze veel aanvragen krijgen van rijken die de fiscale instabiliteit beu zijn.

Nu het zand wat naar de bodem is gezakt, kan er misschien wat ruimte gemaakt worden voor nuance. In de feiten is er geen exodus van vermogende Belgen. Uiteraard ruilt al eens iemand ons land voor een fiscaal meer clement land. Maar dat is van alle tijden en heeft niets te maken met het fiscale brokkenparcours van de regeringen-Di Rupo en -Michel. De loutere vaststelling dat vermogende Nederlanders en Fransen zich in België blijven vestigen, is illustratief. Als Zwitserland en Luxemburg zo veel voordeliger zijn, waarom kiezen zij dan voor België? Fiscaal masochisme? Het mooie weer?

Het is wel correct dat steeds meer Belgen zich in het buiten-

land vestigen. Dat heet arbeidsmobiliteit, wat een van de doelstellingen van de Europese Unie is. Er zijn steeds minder belemmeringen om in het buitenland te werken. Omgekeerd zoeken ook meer en meer buitenlanders in België een baan. Denk bijvoorbeeld aan de Spaanse verpleegkundigen die in onze ziekenhuizen aan de slag zijn.

In die optiek is het vanzelfsprekend dat veel Belgen in Luxemburg werken. In de Belgische Ardennen valt economisch niet veel te beleven, terwijl Luxemburg een van de belangrijkste financiële centra ter wereld is. Uiteraard pendelen velen. Maar niet iedere dag een verschrikkelijk file aan de grensovergang te

hoeven trotseren, is voor anderen een reden om in Luxemburg te gaan wonen.

Ook voor Zwitserland gelden redenen van arbeidsmobiliteit. Er is amper werkloosheid en er is een economie die hoogopgeleiden nodig heeft voor de vele mondiale bedrijven en internationale organisaties die er gevestigd zijn. Dus ook hier spelen geen fiscale motieven. Voor Zwitser-

land kan dat zelfs met cijfers worden bewezen. Er zouden nu al 22.225 Belgen “om fiscale redenen” naar Zwitserland vertrokken zijn. Maar Zwitserland heeft amper 5000 à 6000 fiscale rulings afgeleverd aan vermogende buitenlanders. En dat zijn uiteraard niet allemaal Belgen, maar ook Amerikanen, Chinezen, Russen, Fransen of Britten.

Zeggen dat rijke Belgen massaal het land verlaten, is dus nonsens. Maar ondertussen is de kwakkel verspreid en draagt die bij tot fiscale onrust. Die negatieve spiraal moet worden doorbroken. Dat kan enkel als de overheid start met een degelijk en doordacht fiscaal beleid. Dat moet gericht zijn op efficiëntie, transparantie, voorzienbaarheid en stabiliteit. Enkel dan hebben burgers fiscale gemoedsrust en wordt de voedingsbodem weggenomen voor broodjeaapverhalen. ©

De auteur is advocaat van Rivus en professor aan de Faculteit Economie en Bedrijfswetenschappen van de KU Leuven en de Fiscale Hogeschool.